

насила ще я възвърна пакъ при същия Богъ, отъ когото тя ся отказа.

Раймондъ. Не убивайте тъй немилостиво собствената си рожба!

Тибо. Душа та живѣй ли, тѣло то нека умре. (*Ивана ся лутва изъ черква та навнѣ; народъ ся натрупва и ѿ цѣлува дръхитѣ, послѣ ся спуща къмъ дъното на сѣпната*). Тя иди! Тя е! Страхъ тѣ я неоставя, а я прави, вижте я, прѣблѣдняла да ся лута насамъ нататѣкъ, защото е недостойна да стои въ това свято здание. Туѣ ли е Божие то прѣдсказание, което ся изяви чрѣзъ нея?

Раймондъ. Остаѣ сбогомъ! Не искаѣ да тя придружвамъ повече, защото азъ дойдохъ пѣленъ съ надѣжда, а си отивамъ нажаленъ и съ горчиви сълзи на очи. Сполучихъ и намѣрихъ дѣщеря ти, нѣ познавамъ, че ще я изгубишъ изново. (*излиза, Тибо ся отдалечава изъ противоположна та страна*).

ЯВЛЕНИЕ ДЕВЯТО.

Ивана. Народъ. Послѣ сестри тѣ ѿ.

Ивана. (*като излиза къмъ предниѣта*). Не е възможно да стоя на подълго — духове невидими ма изгониха на вѣнъ, на грѣмъ ми ся струватъ сладки тѣ тонове на музика та, храмъ тѣ Божий като, че врѣзъ мене пада — свободний небесенъ сводъ дира азъ! А знаме то гдѣ е, знаме то го оставихъ въ храмъ тѣ, никога, никога да ся не доближи тѣзи слаба рѣка до него! Струва ми ся, че видѣхъ любезни тѣ сестри Луиза и Марго, видѣхъ ги, нѣ на сѣнѣ ли бѣше не зная, видѣхъ ги, че прѣминаха покраѣ мене. — Ахъ, сѣнъ е то, не е истинна, далечъ са тѣ, далечъ, и непостижимо далечъ, като дѣтински тѣ ми години, като мое то щастие на невинность та!

Марго. (*като излиза*) Тя е, Ивана е!

Луиза. (*засрѣща я*) О, сестрице моя!